

A GYERMEKEK ELDORÁDÓJA.

ÚJ GYERMEKJÁTSZÓ-HELY A BUDAPESTI ÁLLATKERTBEN.

A CSÚSZÓKA.

A KÖRHINTA.

Keserves régi panasz Budapesten, hogy aránytalanul csekély a szabad terek, városi parkok száma. A hol pedig van, ott is alig veszik hasznát ép azok, a kik leginkább rá volnának szorulva: a gyermekek. A túlságosan gondozott tereken mértani czifraságú virágágyak pompáznak, de ha valamelyik csemete a csabító pázsitra vetemedik, a zord, egyenruhás kérub nyomban elűzi onnan. Nem valami régen csinálták az első gyermek-játszóteret, kint a Mátyás-téren homokoztak föl és deszkáztak körül pár méternyi földet. Az eredmény bizonyos tekintetben *megdöbbentő* volt. Furcsának tetszik tán ez a kifejezés, de nem helytelen. Mert az első játéktér annyira megtelt, hogy a zsufoltságtól mozogni is alig tudtak ott a boldog apróságok, — nemhogy szabadon játszani. Nagynehezen létesült még egy — kisebb — játékhely a Liszt Ferenc-téren, aztán pauza következett, csak néhány iskola és napközi otthon zárt helyiségében gondoskodtak a kicsikéről, de a tágas köztereken ma is székesfővárosi ál-Torquemadák riogatják a gyerekhadat.

Az idei nyáron végre megnyílt az első igazi játéktér, okos angol mintára, a mely nagyobb mértékben realizálja a *His Majesty Baby*

nemes mottóját. Az *Állatkertben* van ez a pesti Eldorádó, a hol bárki fia-lánya nemcsak szabad tere, hanem sokféle játék- és tornaeszközhöz is jut, még pedig anyagi áldozat nélkül. A karszalagos ör már itt nem a mumusarkangyal szerepében grasszál, hanem inkább ő biztatja, vezeti, tanítja a gyerekpublikumot.

Jellemző, hogy az első órákban milyen groteszk megfigyelésekre nyílt alkalom. A gyerekek egy része közel se merészkedett s az *«örbácsi» valósággal fogdosta a vendégeket.*

— Szabad? No de igazán? — kérdezték hitetlenül a hirhedt pesti lakásinség, a zsúfolt kvartélyok delikvenszei.

És sokan nem tudták, hogy a legtöbb játékszer mire való. Egy kis meditalásra serkenthetne tán például az a tapasztalás, hogy az első héten *száznál több gyereknek fogalma se volt a közönséges hintáról.* A szegények addig egyáltalán nem láttak hintát. A nagyobbak, iskolások közt pedig szintén akadt, a ki a «csúszókát» nem ismerte. Vidéken felnőtt, vagy jómódú pesti ember nem is képzelheti, a mit a pesti nyomor sarjai elszenvednek a boldognak keresztelt, játékra való korban.

Most az Állatkertben megkapják azt, a mit

szemük-szájuk, azaz kezük-lábuk kíván, a mi után eddig csak egy-egy vasrácsos át nyujtották sóvárgón a vézna karjukat. Van itt létra, gyűrűhinta, pózna és mászókötel. Odébb magas körhinta, a hol egyszerre öten is röpköhetnek köröskörül. Aztán a kisebbeknek dupla-hinta, kényelmes ülőkével, a legapróbb apróságok passziójára meg ülökés, biztonságos baby-hinta stb. És ha a mama-papa egy piczulát is szán a mulatságra, gyönyörű ponny-fogat várja a szomszéd porondon, sőt miniatűr-hátasló is a nekiperült gyereket.

Dickens puha öreg lúdpenna kéne a megörökítésére mindannak, a mi naponként végbemeget az Állatkert jobbsarkában, a czirkusz hátamögött, ahonnan pár idillt vetít elibénk az Erdélyi mester pontos objektive. S ha végignézzük a főváros minden szociális reformját, a népszállót, a kislakásokat, a munkás-házakat: kívánatosabbat, praktikusán ideálisabbat sehol nem találunk annál, a melyik új, élénk, vidító színekkel tarkítja az Állatkert zöldjét. A kedves gourmandériába csak akkor vegyül kesernyész íz, ha ajkunkra tolul a kérdés:

— Hol és mikor csinálnak még vagy tíz ilyen gyermek-kertet? *Tábori Kornél.*

HINTÁZÓ GYERMEKEK.

SZAMÁRFOGAT GYERMEKEK RÉSZÉRE.